

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC ZBOŘILOVÁ a ZBOŘIL proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 32455/02)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

18. dubna 2006

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Zbořilová a Zbořil proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

I. CABRAL BARRETO,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 28. března 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 32455/02) směřující proti České republice, kterou dne 26. srpna 2002 podali k Soudu dva čeští občané, paní Františka Zbořilová a pan Milan Zbořil („stěžovatelé“), na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan M. Vašíček, advokát působící v Brně. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Soud dne 23. září 2004 rozhodl stížnost oznámit a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatelé se narodili v letech 1944 a 1936, bydliště mají v Brně.

5. Dne 28. září 1992 podali stěžovatelé proti obchodní společnosti V. a paní M. žalobu o vydání obchodního podílu ve společnosti V. ve výši 120 000 Kč (4 229 €). Podle vlády byla žaloba stěžovatelů dne 13. ledna 1993 doručena Krajskému obchodnímu soudu v Brně, který ji zaslal žalovaným k písemnému vyjádření.

6. Dne 20. července 1994 žalobci požádali soud, aby připustil vstup dalších dvou účastníků do řízení na straně žalovaných, a to pana S. a obchodní společnosti R. Soudu byla tato žádost doručena dne 10. srpna 1994.

7. Dne 20. září 1994 podali stěžovatelé návrh na vydání předběžného opatření proti panu M., soud však na jejich návrh nereagoval.

8. Dne 20. ledna 1997 soud povolil rozšíření žaloby v souladu s návrhem stěžovatelů; proti tomuto rozhodnutí se pan S. a společnost R. dne 3. února 1997 odvolali. Následujícího

dne bylo odvolání rozesláno ostatním účastníkům řízení. Dne 3. července 1997 byli odvolatelé vyzváni k doplnění odvolání.

9. Dne 21. července 1999 byla Vrchnímu soudu v Olomouci doručena další podání. Vrchní soud pak dne 30. listopadu 1999 vrátil věc zpět krajskému obchodnímu soudu.

10. Dne 2. června 2000 sdělil druhý stěžovatel soudu na jeho výzvu ze dne 3. května 2000 jméno osoby, která jej právně zastupovala v roce 1997.

11. Dne 4. října 2001 krajský obchodní soud opětovně vyzval odvolatele k doplnění odvolání.

12. Ve dnech 5. února a 14. května 2002 učinil soud dotaz na evidenci obyvatel za účelem zjištění bydliště druhého žalovaného.

13. Dne 2. června 2003 se soud dotázal České pošty na doručování poštovních zásilek druhému žalovanému. Ve dnech 5. ledna a 30. června 2004 svůj dotaz urgoval.

14. Řízení před vrchním soudem podle všeho dosud probíhá.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY

15. Stěžovatelé namítají, že délka řízení byla v rozporu s požadavkem na „přiměřenou lhůtu“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

16. Vláda ponechává rozhodnutí na úvaze Soudu.

17. Relevantní období počalo běžet dne 13. ledna 1993 a dosud neskončilo. Trvá tedy přibližně třináct let a dva měsíce pro dva stupně soudní soustavy.

A. K přijatelnosti

18. Soud konstatuje, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou. Prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

19. Soud opakuje, že přiměřenost délky řízení se posuzuje na základě okolností daného případu a s ohledem na složitost věci, chování stěžovatele a příslušných orgánů a význam sporu pro stěžovatele (viz z mnoha dalších *Frydlender proti Francii*, [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII).

20. Soud mnohokrát dospěl k závěru o porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy v případech, v nichž byly řešeny obdobné otázky jako v projednávaném případě (viz výše citovaný rozsudek *Frydlender*).

21. Po posouzení všech předložených materiálů se Soud domnívá, že vláda neuvedla žádnou skutečnost ani tvrzení, na jejichž základě by v projednávaném případě mohl Soud

dospět k odlišnému závěru. S ohledem na vlastní judikaturu v dané oblasti považuje Soud délku řízení v projednávané věci za příliš dlouhou a odporující požadavku na „přiměřenou lhůtu“.

K porušení článku 6 odst. 1 tedy došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

22. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

23. Stěžovatelé požadují náhradu morální újmy ve výši 20 000 €.

24. Vláda považuje tento požadavek za značně přemrštěný. Rozhodnutí ponechává na úvaze Soudu.

25. Se zřetelem k okolnostem případu přiznává Soud z tohoto titulu na spravedlivém základě částku 10 000 € oběma stěžovatelům společně.

B. Náklady řízení

26. Stěžovatelé dále požadují částku 4 455,92 € jako náhradu nákladů řízení vynaložených před vnitrostátními soudy a částku 1 798 € jako náhradu nákladů před Soudem.

27. Ohledně požadavku na náhradu nákladů vnitrostátního řízení vláda uvádí, že lze přiznat náhradu pouze těch nákladů, které byly vynaloženy ve snaze zabránit konstatovanému porušení Úmluvy. Co se týče nákladů řízení vedeného na základě Úmluvy, vláda považuje tyto požadavky za nepřiměřeně vysoké a tvrdí, že částka 300 € by byla dostačující.

28. Pokud se týče náhrady nákladů vnitrostátního řízení, Soud se ztotožňuje s názorem vlády, že tyto náklady nebyly vynaloženy ve snaze zabránit porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit. Tuto část nároku proto zamítá.

29. Co se týče náhrady nákladů řízení vedeného na základě Úmluvy, Soud považuje částku požadovanou stěžovateli za přemrštěnou. Dále podotýká, že stěžovatelé nepředložili žádné listinné důkazy o tom, že jim tyto náklady skutečně vznikly. Na spravedlivém základě proto rozhodl, že částka 500 € představuje v daném případě přiměřenou náhradu nákladů řízení.

C. Úroky z prodlení

30. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální záůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost z přijatelnou,

2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že
 - a) že žalovaný stát má oběma stěžovatelům společně zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 10 000 € (deset tisíc eur) jako náhradu morální újmy a 500 € (pět set eur) jako náhradu nákladů řízení, a dále případnou částku daně související s těmito částkami, které se převedenou na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 18. dubna 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda